

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia III. Abripitur Magdalena in exsilium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

Festa cauâ at Triton dū personat æquora conchâ,
 Et clarum irradiant lilia fulua diem;
 Massiliam conclamat ouans, & nauita rursus
 Massiliam ingeminans classica festa canit.
 Excitor, abruptis sonus & lux obuia somnum;
 Si modò sit somnus gaudia vera sequi.

ELEGIA III.

*Abripitur MAGDALENA in
 exsilium.*

MANE memor vigili voluebat Magdala curâ,
 Quæ dedit hesternâ somnia nocte quies:
 Exspatiâsq̄ue foras vernis errabat in agris,
 Roscida dum primo gramina sole virent.
 Sic viridi errantem campo rapit improbus hostis,
 Et patriæ auellit dirus Apella sinu.
 Effugit illa manus, & inobseruata paternos
 Ambit in itæque lares: denique prædò rapit;
 Ac procul, heu! procul ignotas deportat in oras
 Figentem patrijs oscula liminibus.
 Et tandem geminas socio cum fratre sorores
 Dirus Ioppæo littore latro stitit.
 Hic (vt fama refert) infelix Cassiopeiæ
 Gnata stetit diræ victima dira feræ.
 Monstrifero Andromadæ portu vt stetit anxia
 voti
 Magdala, cui cingunt monstra eruenta latus;
 Illicet exclamat tot mortes inter & hostes:
 Andromede ad Ioppen altera rursus ero.
 Figere ceratis voluit pia vota tabellis,
 Sed pia fingentem vota procella rapit.

Sic

Sic tamen arcanis assignat vota querelis,
 Pro cerâ vt lacrymis scribat anhela suis:
 Quot nardi antè dedi spicas, tot spondeo fletus,
 Si teneat portum salua carina suum.
 Quæ rea nunc voti crudele paciscor ad æquor,
 Tunc damnata nouo fenore dona luam.
 Talia spondentem rursus ferus impulit hostis,
 Et rapit in duram turba proterua ratem.
 At cymbam vt vidit nudâ, & sine præside cymbâ,
 Magdalis irato currere iussa mari;
 Ingemuit (vox illa fuit plorantis, & cheu!
 Exfulis) imbellem dum subit ægra trabem:
 Statque, labatque, tremente tremens rate, vt vnda
 sub Euro;
 Et tandem pauper paupere lintre sedet.
 Hic somnû, hîc memori retractat mēte carinam,
 Liliaque, & votis omina læta suis.
 Sed nisi vah! mendax ea gaudia noctis imago.
 Heu miserâ! in fragili iam lare mœror habet.
 Atque ait illacrymans: Tumidam super æquora
 puppim
 Sic mihi litigeris somnus adumbrat aquis?
 Heu! ego quàm fallor! mihi an hæc promissa
 salutis
 Pignora, si truncâ stat trabe fulta salus?
 Aspice, vt vndiagus carcer, sine remige puppis
 Claudicat incerto nescia stare falò.
 Clauus abest, & abest habili manus arbitra clauus;
 Et freta qui verrat spumea, remus abest.
 Non pes, non velum, non anchora; & ibit in
 æquor
 Cymba procelloso prouolüenda falò?

Somnia

Somnia quàm fallūt mendaci in imagine rerum,
 Quam nox errorum parturit atra parens!
 Spectabam remos, & ouantia carbasā ventis:
 Heu! stat præsidiis cassa carina suis.
 It tamen vndosos Nerei passura furores,
 Immensumque breui spes trabe currit iter.
 Quàm metuo fragilē Boreæ ne turbo phaselum
 Obruat, aut rapidis hauriat vnda fretis!
 Exsul, inops, & inerma leui in rate femina franget
 Neptuni furias, Hippotadæque minas?
 Massilio timeo noua ne det nomina ponto
 Magdala, Magdaleo dum cadet hausta mari:
 Immensumque mihi Tyrrhena sit vnda sepul-
 chrum;
 Nauitaque, Hoc dicat, Magdala merfa salo est.
 Scilicet hæc delphin ferale natantibus omen
 Naufragij antè dedit tristia signa mei.
 Quis scit an illa meis lux quæ stetit ardua velis,
 Non fuerit diris lugubre sidus aquis?
 Quidquid id est, asper timor omnibus incubat
 vndis,
 Adfultantque breuem spumea bella trabem.
 Hanc primū vt vidi cymbā, heu! in turbine vidi;
 Et vidi, heu! lacrymis naufraga pænè meis.
 Exitus hic somni est; (somno quis vanior error?)
 Et tamen ille meæ dux fuit antè rati.
 Magdala sic lacrymat data præda procacibus
 Euris,
 Quam rapit incertis ventus & vnda fretis.
 Haud tamen occumbit vesanis fracta procellis:
 Dux cui spes, puppis spe duce tuta natat.